

Спомени и картини отъ войната.

21.

Срѣщу Коледа.

Непроницаема страшна тъмнина е забулила земята. Лицата на войниците сж неспокойни. Страшна, мжчителна нощъ прѣкарватъ тѣ.

Нѣкога, тази вечеръ бѣ весела, пълна съ радостъ и пѣсни. Какви мили възпоменания буди тя! . . .

А сега? Далечъ отъ роденъ край! Ето вече три мѣсеца отъ какъ живѣятъ въ кърви и смъртъ.

Непроницаема страшна тъмнина е забулила земята, а жестока, тежка мжка гори душата . . .

Дълбока тишина . . .

Въ тъмнината, въ студена землянка, стоеше войникъ. Очитѣ му едва гледаха отъ умора и безсѣние.

Но, защо не дохожда сънътъ?

Мили картини на прѣживѣни дни буди мисълта му. Очитѣ му блуждаеха и унесенъ въ мислитѣ си, той задрѣма . . .

Сънътъ му е неспокоенъ. Устнитѣ му се помръдватъ, съкашъ вѣкому се усмихватъ!

. . . Прѣнася се той далечъ отъ това кърваво поле. Тамъ вѣкъждѣ край шумливото поточе е сгушена тѣхната къща . . . Въ стаята гори буенъ огънь . . . Нали утрѣ е Коледа! . . .

Край огънътъ стои жена му . . . Въ прѣгрѣдкитѣ си държи милото си момченце.

— Защо плачешъ, мамо? — пита синътъ.

Майката мълчи . . .

— Мамо, хайде попѣй божевата пѣсень.

— Не, синко, сега се не пѣе . . . Тя бавно спрѣ погледа си на него, стисна го въ прѣгрѣдкитѣ си и зариде . . .

— Ще ме задушишъ майко! — Но майката не чува. Отъ очитѣ ѝ капятъ сълзи.